

Convidats a viure l'inici del curs pastoral amb esperança

Romà Casanova, bisbe de Vic

Aquest any la Jornada Diocesana, unida al Dia de la Catedral, ha de tenir, donades les mesures sanitàries i de prudència que se'ns demanen, un format diferent. Al matí no podrem pas fer el que fèiem ja fa uns quants anys: trobar-nos per compartir reflexions, pregària i treball en relació amb l'objectiu principal de l'any pastoral que iniciàvem. Sí, però, que mantindrem la celebració de l'eucaristia a la tarda del diumenge 20 de setembre, la qual volem que sigui com el tret de sortida d'aquest curs pastoral. Un curs que iniciem amb la incertesa del que podrem fer, però que ha de ser, tanmateix, un temps per a obrir camins d'esperança, mitjançant la creativitat de l'Esperit, a fi de complir la missió de l'anunci de l'Evangelí. La nostra pobresa, que ens ve de ser seguidors de Crist, no ens permet de fer res més. Però nosaltres, com els apòstols Pere i Joan, *no podem deixar de dir el que hem vist i sentit* (Ac 4,20).

Molts són els reptes evangelitzadors que tenim al davant. Hem de tenir present la realitat de pèrdua de la fe cristiana en el cor de moltes persones. Aquesta realitat és cada vegada més punyent per als qui estimem Crist, quan constatem que no hi ha relleu generacional. Malauradament, la cadena de l'anunci de la fe en el si de la família s'ha trencat; es tracta d'un procés lent, que dura ja fa més de cinquanta anys. I ara constatem amb cruesa les seves conseqüències en les comunitats cristianes, que experimenten la seva feblesa. L'evangelització és el repte més important que té al davant la nostra Església de Vic en aquests moments. Cada comunitat parroquial, i cada un de nosaltres, en quant deixebles i missioners de Crist, hem de cercar la voluntat de Déu per tal de ser el que tenim com a realitat

més profunda: testimonis de Crist, enmig del nostre món, allà on som. No podem mirar cap a un altre lloc. La urgència ens apressa. Més encara, el que en urgeix realment és l'amor de Crist.

En aquesta mateixa línia de la urgència missionera, tenim en marxa al nostre bisbat el Sínode Diocesà. Un dels seus objectius clars és discernir la voluntat del Senyor, amb la llum de l'Esperit Sant, per a obrir camins de nou anunci de l'Evangelí enmig de la nostra societat, a fi de ser portadors d'esperança. El Sínode Diocesà, malgrat la incertesa, no ha de parar. Haurem de reinventar-nos per al treball dels grups sinodals. Ho necessitem vitalment. Ho necessiten tantes persones que cerquen el sentit de la vida.

